

Trinitatis II

290 – 298 – 69 - - 403 – 472 - 931

Den første søndag i en sommermåned!

Men som med så meget andet, bliver denne sommer også ganske anderledes. Især for dem, der plejer at foretrække at rejse sydpå og besøge gamle middelalderbyer i Europa. Hvor man kan dyppe tæerne i fontænen og nyde et glas køligt vin på torvet, mens solen bager.

Og når man føler sig ganske overophedet og tung i hovedet, ja så står den lokale kirke og byder sig til som en kærkommen pause. Her er svalt og dunkelt, hovedet bliver klart, mens stemmen *fader* ud, og en andægtighed lægger sig over en. Øjnene føres højt op – mod de farverige glasmosaikker, hvor lyset spiller farverne op.

For mange er det godt for den trætte krop og for sjælen at sidde der. Flere sidder med lukkede øjne. Som om man lader guddommen fra det høje falde ned over en, mens man sidder med drikkedunken, Birkenstock-sandaler og solbriller i lommen.

Det ligger dybt i os, at et himmelsk besøg må komme ovenfra. For det er der Gud er.

Derfra har bjerge også altid spillet en særlig rolle i religiøse sammenhænge. Fra gammel tid opfattede man bjerget som dét sted, mennesket kom nærmest Gud. Og der optræder da også mange bjerge i Biblen.

Mest kendt i det gamle testamente er nok Sinai-bjerget med de 10 bud. Det er på ingen måde en tilfældighed, at det var på et bjerg at aftalen mellem Gud og mennesker blev indgået. Den, der hvilede på en gensidig forpligtelse, hvis pagten skulle holdes i hævd.

I fortællingen i dag er vi også på et bjerg. Det er samme dag, opstandelsen fandt sted, og den opstandne Kristus har nu sat disciplene stævne. Disciplene falder på knæ i tilbedelse, men for fleres vedkommende også med tvivl og tøven.

Og så siger Jesus de ord vi kender så godt, fordi de er en del af dåbsritualet og derfor siges ganske tit her i kirken: *"Jeg har fået al magt i himlen og på jorden"*.

Men ... var der ikke også en anden gang, hvor Jesus også stod på et bjerg og hvor det også handlede om magt? Jo, det var dengang han blev fristet af Satan i ørkenen, hvor den tredje og sidste fristelse var, at Satan førte Jesus op på et højt bjerg, så kunne se ud over hele verden. *"Alt det her vil jeg give dig, hvis du vil kaste dig ned og tilbede mig"*, sagde Satan dengang.

Nu står det selvfølgelig ret klart for os, hvem der her er skurken og hvem der er helten her.

Men i virkeligheden er den måde Satan forstår magt på slet ikke så forskellig fra os menneskers forståelse af magten.

For vi tænker jo også magt som noget, der sker oppe fra. Magt er noget de magtfulde har. En autoritær størrelse, der kan forhandles med til egen vindings skyld.

Der er den synlige magt fx på Christiansborg, i bestyrelser, på arbejdspladser. Og der er den usynlige magt, der så nemt opstår, når mennesker er sammen, og der dannes i hierarki i gruppen.

Magten sætter i den forstand en god gammeldags pyramide-struktur. Hvor magten er redskabet – enten direkte eller indirekte – til at sætte sin vilje igennem så folk retter ind.

Men hvordan skal det forstås, når Jesus i fortællingen i dag siger at han har fået magten i himlen og på jorden?

Det er kun tre dage siden han hang aldeles magtesløs på korset. Hvis der nogensinde har været en pyramidestruktur i kristendommen, faldt den da til jorden med et brag den dag.

Ja lige præcis! For det er hele kristendommens essens, at der vendes rundt, og at dem der tjener ikke er de svageste i bunden, men faktisk Gud, der vil tjene os.

Folket hyldede ham inden som en ny kong David, der skulle herske over folket og gøre landet til stormagt igen. Men Jesus har aldrig omtalt sig selv eller sin himmelsk far som en konge i den forstand.

Nej, hans forståelse af magt finder vi nok snarere i den selvforståelse han har, når han taler om sig selv som ”den gode hyrde”.

Det er måske lige til den lidt for ydmyge side, tænker vi, men Jesus uddyber selv, hvorfor det skulle være et særligt positivt billede. Han siger, at den gode hyrde er parat til at kæmpe for sin flok, ja endda tage kampen om liv og død op. Det gør en daglejer fx ikke. Han stikker af, så snart ulven nærmer sig og der er fare på færde.

Men en hyrde derimod drager først og fremmest omsorg for sin flok. Han er ikke bange for at få snavs på fingrene, trække et får op af mudderet.

Og hyrdens magt ligger ikke i, at han er mægtig og kan alt muligt. Men det ligger i hans evne til at samle flokken under sig, også selv om han går bagved.

Så I kan jo tænke på det netop som en pyramide, der er vendt på hovedet.

Og Jesus bruger hyrdebilledet, for at vise os, at det er omsorgen, kærligheden til os, der driver værket.

Og målet er i alt at bevare os i livet. – Og når vi snakker om liv i en kristen sammenhæng, så er liv altid fællesskab med Gud og fællesskab med vores medmennesker.

Så han bruger sin magt på at tage kampen op mod de fænomener i tilværelsen, der kommer på tværs, altså de magter der ødelægger vores liv med Gud og med hinanden: vrede, nag, svigt, død. Og mod dette lærer han os tilgivelsens og kærlighedens magt.

Og det er dén, disciplene skal tage med ned fra bjerget.

Og det er den, vi skal tage med ud i livet med hinanden.

For når det kommer til konflikter og brudte relationer, eller ens elskede er død, hjælper den autoritære magt ikke en dyt. Vi kan ikke tvinge følelser eller venskaber eller trøst frem.

Men med tilgivelse og kærlighed er der mulighed for at sætte en ny dagsorden i et forhold, der ellers syntes dødt.

Så da disciplene ligger der på knæ på bjerget, siger Jesus til dem: rejs jer – gå ud. Alt det I har hørt og lært af mig, det skal I nu bringe ud i verden.

Og her vil jeg lige indskyde, at hvis den fortælling en dag bliver filmatiseret, så ville jeg lade den slutte med at Jesus slår korsets tegn. Ligesom vi gør ved dåben.

For korset kan vi bruge som en god reminder om, hvad disciplene fik til opgave den dag og hvad vi til stadighed får til opgave:

Tag den lodrette bjælke:

det er kærligheden, magten fra Gud, der kommer til os – for det er nu engang i det høje, vi tænker som Hans sted. Den kommer til os, drevet af hans kærlighed og omsorg, fordi han vil, at vi ikke skal være uden ham. Og når vi får lyst til at ære Gud tilbage, vise vores troskab mod ham, sådan som det hed sig dengang på Sinai-bjerget med de 10 bud, ja så skal vi forestille os, at den vandrette bjælke kommer i vejen. At den ligger der som en slags overligger, og minder os om, at den kærlighed vi har fået fra Gud, den skal vi ikke sende retur. Den skal vi bruge i vores liv mod vores medmennesker.

Så lig ikke der og knæl.

Rejs ud i verden – døb i Faderens, Sønnens og Helligåndens navn, og giv også dem del i den tro og det håb og ikke mindst den Guds kærlighed, han insisterer på skal ud i hver en afkrog af verden.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud,
Fader, Søn og Helligånd,
du, som var, er og bliver én sand treenig Gud,
højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.